

Ангелскиятъ свѣтъ се освѣтява отвсѣкжде, а човѣшкиятъ — само отъ една страна. И въ ангелския свѣтъ има нѣщо, което не е напълно освѣтено. Неосвѣтеното, именно, имъ дава стремежъ да вървятъ нагоре, да се усъвършенствуватъ. Тѣхниятъ стремежъ е насоченъ къмъ придобиване на вѣчна, на абсолютна хармония. Въ това отношение ангелътъ е подобенъ на виденъ музикантъ, който самъ създава хармонията и се радва на тази хармония. Човѣкъ пъкъ се стреми да се освободи отъ дисхармонията, която самъ е създалъ. Значи, отъ една страна човѣкъ работи за създаване на хармония, а отъ друга — за освобождаване отъ дисхармонията. Тѣй щото, смѣло може да се каже, че човѣкъ работи едновременно въ две посоки.

Това сж мисли, които трѣбва да имате предъ видъ, за да се освободите отъ заблужденията. Съвременнитѣ хора искатъ да бждатъ щастливи, да бждатъ върващи, да живѣятъ въ пълно съгласие и хармония помежду си. Лесно е да желае човѣкъ нѣщо, мжно е, обаче, да го придобие. За да живѣятъ въ хармония помежду си, хората трѣбва да се разбиратъ. За да иматъ вѣра въ нѣщо, тѣ трѣбва да разбиратъ това нѣщо. Вѣрата не е външенъ, механически процесъ. Тя почива на опитности, на знания. По отношение на вѣрата въ нѣщо, съвременнитѣ хора сж въ положението на идолопоклонци: създадатъ си нѣкаква идея, кланятъ ѝ се и върватъ, че тя ще ги спаси. — Не, идеята не може да спаси човѣка. Колкото идолитѣ спасиха хората едно време, толкова и идеитѣ могатъ да ги спасятъ днесъ. Може ли чукътъ да спаси човѣка? Чукътъ е направенъ за услуга на човѣка, но не и за спасяването му. Това, което човѣкъ създава, по никой начинъ не може да го спаси. Има нѣщо, което е въ състояние да спаси човѣка, но то произхожда отъ другъ източникъ. Отнемете свѣтлината, топлината, въздуха и храната и вижте тогава, какво представятъ човѣшкитѣ идеи. Идеитѣ на съвременнитѣ хора представятъ нѣщо подобно на виното, което тѣ употребяватъ. Щомъ въ ума имъ дойде нѣкоя идея, тѣ взиматъ перото и започватъ да пишатъ. Поетътъ пише: „Заплакала е гората; гората и планината“. Или „ходила е Мара за вода студена“. Мара е еврейско име и означава „горчивъ“. Българитѣ казватъ Мара, но правилно е ударението да пада на втората сричка — Марà. Който